

Arrest

nr. 268 204 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2021 dient de verzoeker, die de Marokkaanse nationaliteit bezit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met mevrouw S.E.H., die de Belgische nationaliteit bezit en met wie hij op 24 februari 2010 te Marokko in het huwelijk trad.

Op 11 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om deze aanvraag te weigeren middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 1 september 2021 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2021 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: I.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: xx.xx.1990

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...) 3630 MAASMECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt op 17.02.2021 gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, E. G. S. (RR: xxx) op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...' Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: V de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Als bewijs van het huwelijk werd een Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat zij op 24.02.2010 aldaar (N.) zijn gehuwd.

Op 16.04.2021 echter gaf de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren volgend negatief advies tot dit huwelijk:

"Verwijzend naar uw zending van 02.02.2021 inzake de erkenning buitenlandse huwelijksakte tussen mevr. E. G. S. en mr. M. I. deel ik u mede dat mijn ambt negatief advies verleent gezien de resultaten van het onderzoek en de bijgebrachte stukken.

- *Op 09.03.2011 gaf mijn ambt negatief advies ter zake. –*
- *Op 03.08.2010, ongerveer 6 maanden na de huwelijksvoltrekking in Marokko, had E. G. S. nog ongestoord bezoek in de gevangenis met de vader van haar twee kinderen. Het huwelijk heette eerst spontaan tot stand gekomen te zijn, dan weer werd gesteld dat de ouders alles van lang tevoren hadden gepland. M. I. herinnerde zich ook niet meer de juiste datum van zijn huwelijk. Aan dat huwelijk ging geen verloofsfeest vooraf en mevrouw was 11 jaar ouder en had twee kinderen uit een eerdere relatie (zeer ongewoon in de moslimtraditie).*
- *10 jaar na het onderzoek melden betrokkenen zich opnieuw aan.*
- *Tijdens de voorbije 10 jaar zou het koppel mekaar zo vaak als mogelijk hebben gezien. E. G. S. geeft niet aan hoe vaak, maar verklaart dat ze soms zelfs de kinderen bij familie achterliet om bij haar echtgenoot te zijn. M. I. verklaart dat ze mekaar in deze periode (van 10 jaar) 6 maal gezien hebben en dat de kinderen daarbij telkens aanwezig waren.*

Het is nog steeds onduidelijk of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen, dan wel dat de erkenning van het huwelijk in België verblijfsrechtelijk voordeel moet opleveren voor M. I. "

Gelet op het bovenstaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken eveneens het voornoemde huwelijk te erkennen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017).

*Bovendien, bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter en 40bis, §2, 1°. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie "*behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de Vreemdelingenwet)*".

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 18, 21 en 27, §1, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 40bis en 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22 van de Grondwet.

3.1. In de synthesesmemorie verschaft de verzoeker de volgende toelichtingen:

"DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL IN VIER ONDERDELEN

de schending van de motiveringsplicht: de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn.

Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 50)

de schending van het redelijkheidsbeginsel

"Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 55) de schending van artikel 27 §1 samen gelezen met de schending van artikel 18 en met de schending van artikel 21 van de Wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht van 16 juli 2004 (hierna genoemd W.I.P.R.)

Artikel 18, 21 en 27 §1 van het W.I.P.R.:

"Wetsontduiking. Art. 18. Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht..."

Openbare orde-exceptie

Art. 21. De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast..."

Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten.

Art. 27. § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

de schending van artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 samen gelezen met de schending van artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

Artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt...

§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen...”

Artikel 40ter §2 van de Vreemdelingewet d.d. 15.12.1980:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;...

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt...

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt...

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan 21 jaar...”

de schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 augustus 1955 - err. 29 juni 1961 (hierna genoemd EVRM) samen gelezen met de schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals aangepast (Pb. 14 december 2017, C 303/1, 26 oktober 2012, C 326/391 en 7 juni 2016, C 202/389) en met de schending van artikel 22 van de Grondwet

Artikel 8 van het EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 22 van de Grondwet:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.”.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op (afdoend) gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze en met respect voor het gezins- en familieleven van verzoekende partij kan schragen.

- voorafgaand

Voorafgaand stelt verzoekende partij zich bewust te zijn, zoals gesteld o.m. in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2016 met nummer 174.034, van het volgende: “Voorafgaandelijk benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, juncto artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).”.

Verzoekende partij vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zich uit te spreken over de vraag of de door verzoekende partij bijgebrachte buitenlandse gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte (stuk 4) nu al dan niet erkend moet worden doch verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (stuk 1) niet afdoende is gemotiveerd en niet op zorgvuldige en redelijke wijze is genomen waarbij artikel 27 §1 W.I.P.R. samen gelezen met artikel 18 W.I.P.R. en artikel 21 W.I.P.R. en hieruit volgend artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn geschonden.

Tevens is in elk geval artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet geschonden.

Aangezien de verwerende partij hierover in de nota geen enkele opmerking maakt, dient te worden geconcludeerd dat de verwerende partij het ermee eens is dat verzoekende partij middels het door verzoekende partij geformuleerd enig middel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vraagt om te oordelen over de vraag of de door verzoekende partij bijgebrachte buitenlandse gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte (stuk 4) nu al dan niet erkend moet worden.

De iure wordt de bestreden beslissing door de verwerende partij gebaseerd op artikel 27 W.I.P.R. samen gelezen met artikel 18 W.I.P.R. en artikel 21 W.I.P.R.. Zulks blijkt uit de hierna volgende bewoordingen van de bestreden beslissing (stuk 1):

“In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk worden dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).”.

- eerste onderdeel: met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst

Niettegenstaande de bestreden beslissing als vermeende juridische basis verwijst naar artikel 18 van het W.I.P.R. wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over hoe de verwerende partij tot de vermeende conclusie komt dat er in casu sprake zou zijn van wetsontduiking zoals bepaald in artikel 18 van het W.I.P.R.. Op geen enkele manier wordt in de bestreden beslissing uiteengezet op grond van welke feitelijke en juridische elementen tot zogenaamde wetsontduiking zoals bepaald in artikel 18 van het W.I.P.R. wordt besloten.

Artikel 27 van het W.I.P.R - “Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.” - verwijst dus naar artikel 18 van het W.I.P.R. dat luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. ”.

Welke “feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht” zou het in deze gaan? Over welk “door deze wet aangewezen recht” zou het in deze gaan? Dit zijn essentiële elementen in het kader van artikel 18 van het W.I.P.R. en deze elementen worden met geen woord geconcretiseerd en/of uitgelegd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij moet motiveren waarom er in casu overeenkomstig het - in deze dus niet nader bepaald - toepasselijk recht wetsontduiking is.

De bestreden beslissing is op dit punt gewoonweg niet gemotiveerd. Dit leidt meteen dan ook tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van artikel 18 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 27 van het W.I.P.R. dat naar artikel 18 van het W.I.P.R. verwijst.

Gelet op het volstrekt niet gemotiveerd zijn van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. terwijl dit wel als vermeende juridische basis in de bestreden beslissing wordt vermeld, geldt hetgeen hieronder onder “tweede onderdeel: met betrekking tot artikel 21 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst” wordt uiteengezet mutatis mutandis naar analogie ook voor dit eerste onderdeel met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven moet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze blijken hoe de verwerende partij na eigen onderzoek en beoordeling overeenkomstig het - in deze dus niet nader bepaald - toepasselijk recht komt tot de vermeende conclusie dat de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte is aangetast en een vorm van wetsontduiking is. Gelet op het op dit punt volstrekt ontbreken van motieven, is dit in deze niet het geval.

De verwerende partij rept in de nota met geen woord over dit door verzoekende partij uitgewerkte “eerste onderdeel: met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst”. Hieruit kan niet anders worden afgeleid dan dat de verwerende partij aanvaardt dat de desbetreffende argumentatie van verzoekende partij terecht is. Aangezien er in de bestreden beslissing effectief met geen enkel woord wordt gemotiveerd inzake artikel 18 van het W.I.P.R. niettegenstaande artikel 18 van het W.I.P.R. in de bestreden beslissing als juridische basis voor de bestreden beslissing wordt vermeld, is het voor de verwerende partij uiteraard onmogelijk om toch te argumenteren dat artikel 18 van het W.I.P.R. in casu met de nodige motivering in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zulks zou immers een motivering a posteriori uitmaken hetgeen in het licht van de motiveringsplicht zoals hierboven omschreven sowieso niet kan.

Samenvattend m.b.t. het eerste onderdeel:

Aangezien uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven niet op afdoend gemotiveerde - zelfs volstrekt niet gemotiveerde -, zorgvuldige en redelijke wijze blijkt hoe de verwerende partij na eigen onderzoek en beoordeling overeenkomstig het - in deze dus niet nader

bepaald - toepasselijk recht komt tot de vermeende conclusie dat de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte is aangetast en een vorm van wetsontduiking is in het kader van artikel 27 van het W.I.P.R. met inachtneming van artikel 18 van het W.I.P.R., schendt de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 18 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 27 van het W.I.P.R. dat naar artikel 18 van het W.I.P.R. verwijst.

Het eerste onderdeel van het enig middel is gegrond.

- tweede onderdeel: met betrekking tot artikel 21 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst

Ook de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 21 van het W.I.P.R. als vermeende juridische basis is in deze niet afdoende, onzorgvuldig en niet redelijk om de bestreden beslissing te schragen.

Artikel 27 van het W.I.P.R. - "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21." - verwijst dus naar artikel 21 van het W.I.P.R. dat luidt als volgt:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

Nergens in de bestreden beslissing is vermeld aan de hand van welk recht de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte door de verwerende partij is nagegaan/beoordeeld zoals nochtans vereist wordt door voormeld artikel 27 van het W.I.P.R. - "rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht" - en door artikel 21 van het W.I.P.R. - toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht -. De toepassing van welke bepaling "uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd" wordt in casu geweigerd? Over dit alles wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

Het valt op dat de verwerende partij in de nota hierop niet ingaat. Nochtans is het om überhaupt op een correcte manier toepassing te kunnen maken van artikel 21 en 27 van het W.I.P.R. essentieel dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt aan de hand van welk recht de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte door de verwerende partij is nagegaan/beoordeeld. Dit is niet het geval.

Verder duidt de bestreden beslissing niet aan op welke manier de "toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht" - niet nader bepaald dus welke bepaling - in casu "tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde". Zulks dient nochtans noodzakelijkerwijze in de bestreden beslissing in concreto op een afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze te worden uiteengezet waarbij de motieven pertinent en draagkrachtig moeten zijn en de motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen bestreden beslissing. Dit is niet het geval.

Immers, wordt in de bestreden beslissing enkel en alleen verwezen naar het door de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren gegeven negatief advies d.d. 16 april 2021 (stuk 1 en stuk 16) dat:

- enkel oriënterend en niet-bindend is
- zeer summier en uiterst vaag is

- enkel vier zeer korte punten bevat waarvan de eerste twee punten een in maart 2011 gegeven advies met verwijzing naar bevindingen van alsdan betreffen en dus dateren van 10/11 jaar geleden (!!!) en derhalve op heden geenszins meer actueel en pertinent zijn, het derde punt enkel nietszeggend stelt "10 jaar na het onderzoek melden betrokkenen zich opnieuw aan" en het vierde punt stelt dat "Tijdens de voorbije 10 jaar zou het koppel mekaar zo vaak mogelijk hebben gezien" hetgeen spreekt ten gunste van verzoekende partij en zijn echtgenote mevrouw E. G. S.
- eindigt met "Het is nog steeds onduidelijk of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen" waaruit blijkt dat de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren zelf niets eens zeker is van de vermeende conclusie.

Het standpunt van de verwerende partij zoals verwoord vanaf pagina 3 onderaan tot en met pagina 6 van de nota komt erop neer te stellen dat de verwerende partij bevoegd is om de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte al dan niet te erkennen waarbij "Er is overigens geen enkele reden waarom de verwerende partij zich niet zou mogen steunen op een advies van de procureur des Koning. Het staat het bestuur uiteraard vrij om zich daar bij aan te sluiten, en dit is in casu gebeurd. In de bestreden beslissing werden ook de verschillende motieven van dit negatief advies uiteengezet."

Verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in se bevoegd is om de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte al dan niet te erkennen.

Verzoekende partij betwist ook niet dat de verwerende partij zich mag steunen op en mag aansluiten bij een door de procureur des Konings gegeven advies.

Echter is verzoekende partij in deze van oordeel dat op basis van de in de bestreden beslissing enige verwijzing naar het door de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren gegeven negatief advies d.d. 16 april 2021 (stuk 1 en stuk 16) dat:

- enkel vier zeer korte punten bevat waarvan de eerste twee punten een in maart 2011 gegeven advies met verwijzing naar bevindingen van alsdan betreffen en dus dateren van 10/11 jaar geleden (!!!) en derhalve op heden geenszins meer actueel en pertinent zijn, het derde punt enkel nietszeggend stelt "10 jaar na het onderzoek melden betrokkenen zich opnieuw aan" en het vierde punt stelt dat "Tijdens de voorbije 10 jaar zou het koppel mekaar zo vaak mogelijk hebben gezien" hetgeen spreekt ten gunste van verzoekende partij en zijn echtgenote mevrouw E. G. S.
- eindigt met "Het is nog steeds onduidelijk of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen" waaruit blijkt dat de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren zelf niets eens zeker is van de vermeende conclusie niet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze tot de bestreden beslissing en de conclusie wordt gekomen dat "weigert de dienst Vreemdelingenzaken eveneens het voornoemde huwelijkt te erkennen."

Dit is hetgeen verzoekende partij op dit punt beoogt, niet meer en niet minder!

Het standpunt van verzoekende partij wordt trouwens gesteund door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar de verwerende partij op pagina 4 van de nota verwijst, meer bepaald alwaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt:

"Er valt niet in te zien waarom de gemachtigde, die de bevindingen en het onderzoek van de procureur des Konings integraal overneemt en bijtreedt, nog bijkomend eigen motieven zou moeten toevoegen om tot de weigering van de erkenning van het huwelijk te besluiten wanneer hij reeds op basis van het onderzoek van de procureur des Konings genoeg elementen heeft om zijn beslissing naar recht en reden te onderbouwen." (eigen onderlijning en accentuering)

En dit is precies waar in casu het schoentje knelt: in deze heeft de verwerende partij op basis van het onderzoek van de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren niet genoeg elementen om de bestreden beslissing naar recht en reden te onderbouwen!

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij op pagina 4 van de nota schrijft, kan redelijkerwijze niet worden betwist dat het advies van de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren summier is. Zoals aangegeven door de verwerende partij op pagina 5 van de nota kan het in theorie misschien soms zo zijn "dat de motivering kort is, wilt daarom nog niet zeggen dat het advies niet accuraat zou zijn." doch, zoals hierboven aangetoond, is het in dit geval wel zo dat op basis van de in de bestreden beslissing enige verwijzing naar het door de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren gegeven negatief advies d.d. 16 april 2021 (stuk 1 en stuk 16) dat:

- enkel vier zeer korte punten bevat waarvan de eerste twee punten een in maart 2011 gegeven advies met verwijzing naar bevindingen van alsdan betreffen en dus dateren van 10/11 jaar geleden (!!!) en derhalve op heden geenszins meer actueel en pertinent zijn, het derde punt enkel nietszeggend stelt "10 jaar na het onderzoek melden betrokkenen zich opnieuw aan" en het vierde punt stelt dat "Tijdens de voorbije 10 jaar zou het koppel mekaar zo vaak mogelijk hebben gezien" hetgeen spreekt ten gunste van verzoekende partij en zijn echtgenote mevrouw E. G. S.
- eindigt met "Het is nog steeds onduidelijk of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen" waaruit blijkt dat de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren zelf niets eens zeker is van de vermeende conclusie niet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze tot de bestreden beslissing en tot de conclusie wordt en kan worden gekomen dat "weigert de dienst Vreemdelingenzaken eveneens het voornoemde huwelijke erkennen."

De verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water alwaar zij op pagina 4 van de nota schrijft "E. G. S. geeft niet aan hoe vaak, maar verklaart dat ze soms zelfs de kinderen bij familie achterliet om bij haar echtgenoot te zijn. M. I. verklaart dat ze mekaar in deze periode van (10 jaar) 6 maal gezien hebben en dat de kinderen daarbij telkens aanwezig waren." en dit omschrijft als "een belangrijke tegenstrijdigheid" terwijl niet wordt betwist dat verzoekende partij en zijn echtgenote mevrouw E. G. S. elkaar de voorbije 10 jaar zo vaak mogelijk hebben gezien, na meer dan 10 jaar nog steeds samen zijn en intussen sedert januari 2021 meerdere maanden in België samen wonen en er ook geen sprake is van andere tegenstrijdigheden voor zo ver voormelde een tegenstrijdigheid zou zijn hetgeen niet het geval is en in elk geval geen afdoende tegenstrijdigheid is die de bestreden beslissing kan schragen.

Bovendien, zo bepaalt artikel 21 van het W.I.P.R., "Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast." Welke andere relevante bepaling van dat niet nader bepaald van toepassing zijnde recht of, indien nodig, van Belgisch recht is in deze dan toegepast? Ook hierover is in de bestreden beslissing niets terug te vinden.

Wederom valt op dat de verwerende partij in de nota hierop niet ingaat. Nochtans is het in de bestreden beslissing aanduiding geven van welke andere relevante bepaling van dat niet nader bepaald van toepassing zijnde recht of, indien nodig, van Belgisch recht in deze dan is toegepast essentieel om überhaupt op een correcte manier toepassing te kunnen maken van artikel 21 van het W.I.P.R.. Dit is in deze niet gebeurd.

De verwerende partij moet zich op grond van een eigen afweging en een eigen zorgvuldig onderzoek - zoals hierboven uiteengezet, heeft in deze heeft de verwerende partij op basis van het onderzoek van de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren niet genoeg elementen om de bestreden beslissing naar recht en reden te onderbouwen - uitspreken over de toepassing van artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 21 van het W.I.P.R. en in de bestreden beslissing zelf moet worden uitgelegd hoe artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 21 van het W.I.P.R. in dit concreet geval wordt toegepast. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven moet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze blijken hoe de verwerende partij overeenkomstig het - in deze dus niet nader bepaald - toepasselijk recht komt tot de vermeende conclusie dat de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde en vertaalde Marokkaanse huwelijksakte is aangetast en een gevaar - kennelijke onverenigbaarheid met de openbare orde - betekent voor de openbare orde. Dit is in deze niet het geval.

Waarom de door verzoekende partij bijgebrachte gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte niet in aanmerking kan worden en wordt genomen in het kader van artikel 27 van het W.I.P.R. met inachtneming van artikel 21 van het W.I.P.R., wordt in de bestreden beslissing met dermate nadelige gevolgen voor verzoekende partij dan ook niet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze uiteengezet.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 21 van het W.I.P.R., is ook op dit punt niet gemotiveerd en minstens niet afdoende gemotiveerd zodat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht zoals hierboven omschreven is geschonden alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Samenvattend m.b.t. het tweede onderdeel:

Aangezien uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven niet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze blijkt waarom de door verzoekende partij bijgebrachte

gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte niet in aanmerking kan worden en wordt genomen in het kader van artikel 27 van het W.I.P.R. met inachtneming van artikel 21 van het W.I.P.R., schendt de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 21 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 27 van het W.I.P.R. dat naar artikel 21 van het W.I.P.R. verwijst. Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond.

- derde onderdeel: met betrekking tot artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15. 12.1980

Gelet op hetgeen hierboven is uiteengezet met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. en met betrekking tot artikel 21 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst én als gevolg hiervan is de overweging in de bestreden beslissing dat “kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter en 40bis, §2, 1°” dan ook niet pertinent en niet dienend.

Immers, volgt uit de uiteenzetting hierboven dat de premisse waarop de bestreden beslissing is gestoeld - met name artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 18 en artikel 21 van het W.I.P.R. - foutief/onwettig is omwille van het niet, in elk geval niet afdoende gemotiveerd zijn, onzorgvuldigheid en onredelijkheid zodat hieruit automatisch een schending van artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15. 12.1980 volgt en ook op dit punt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor de overwegingen van de verwerende partij op pagina 3 van de nota alwaar de verwerende partij poneert dat “overeenkomstig artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die een verblijf van meer dan drie maanden aanvraagt als familielid van de burger van de Unie en om gezinshereniging verzoekt teneinde zijn/haar echtgeno(o)t(e) in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij /zij rechtsgeldig gehuwd is. Artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet spreken over “de echtgenoot” als familielid van een burger van de Unie of van een Belg. In casu wordt het desbetreffend huwelijk niet erkend, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op het statuut van “echtgenoot” van een burger van de Unie of van een Belg.” Deze overwegingen zijn derhalve eveneens niet pertinent en niet dienend.

Opgemerkt weze dat verzoekende partij aantoonde dat zijn Belgische echtgenote mevrouw E. G. S .beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over voldoende huisvesting en dat er een ziektekostenverzekering is in hoofde van verzoekende partij en zijn Belgische echtgenote mevrouw E. G. S..(stuk 8 tot en met stuk 14)

Samenvattend m.b.t. het derde onderdeel:

Aangezien in het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel is aangetoond dat de premisse waarop de bestreden beslissing is gestoeld - met name artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 18 en artikel 21 van het W.I.P.R. - foutief/onwettig is omwille van het niet, in elk geval niet afdoende gemotiveerd zijn, onzorgvuldigheid en onredelijkheid, volgt hieruit automatisch een schending van artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15. 12.1980 en schendt de bestreden beslissing ook op dit punt artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel alwaar de bestreden beslissing overweegt dat “kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter en 40bis, §2, 1°.

Het derde onderdeel van het enig middel is gegrond.

- vierde onderdeel: met betrekking tot het gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is

genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip familie- en gezinsleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Aan het bestaan van een gezinsleven of aan de hechtheid hiervan kan in casu niet getwijfeld worden. Verzoekende partij vormt al meer dan 11 jaar een koppel met de Belgische mevrouw E. G. S. en ondertussen woont verzoekende partij ook samen met de Belgische mevrouw E. G. S. Gedurende de meer dan 11 jaar bestaande relatie hebben verzoekende partij en de Belgische mevrouw E. G. S. elkaar zo veel mogelijk proberen te zien. Zo ging de Belgische mevrouw E. G. S. regelmatig naar Marokko bij verzoekende partij. De verwerende partij is op de hoogte van dit gezinsleven. Op 17 februari 2021 dient verzoekende partij immers een aanvraag in tot gezinshereniging met de Belgische mevrouw E. G. S..

Het loutere feit dat de verwerende partij meent dat het huwelijk tussen verzoekende partij en zijn Belgische partner mevrouw E. G. S. issniet erkend kan worden, wil niet zeggen dat verzoekende partij geen gezinsleven met deze partner heeft uitgebouwd. Ook een feitelijk koppel kan een gezinsleven opbouwen dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Met de overweging “Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).” heeft de verwerende partij niet voldoende en niet afdoende het bestaan van een onder artikel 8 van het EVRM vallend beschermingswaardig gezinsleven onderzocht.

Op pagina 6 van de nota verengt de verwerende partij de bescherming van artikel 8 van het EVRM tot “dient gerepliceerd dat het huwelijk niet wordt erkend, daar het om een schijnhuwelijk gaat.”. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing zelf dit standpunt niet tot uiting is gebracht zodat het hic et nunc a posteriori ook niet op deze manier kan worden gemotiveerd doch en tevens is dit standpunt alleszins niet correct.

Desbetreffend verwijst verzoekende partij naar het volgende:

“In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- of gezinsleven bestaat. Deze begrippen worden door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd; het gaat om autonome begrippen die los van het interne recht dienen te worden geïnterpreteerd...In dit verband werd o.m. het volgende beslist:...

- het begrip “gezinsleven” is niet beperkt tot 2 personen die gehuwd zijn; een Staat mag omwille van redenen van openbare orde weliswaar weigeren het huwelijk tussen een jongen van 18 en een meisje van 14 te erkennen, maar er kan tussen hen gezinsleven in de zin van artikel 8 bestaan op grond van een de-factorelatie (voetnoot 158 EHRM 8 december 2015, Z.H en R.H/Zwitserland, T. Vreemd 2016,250);

- er kan een gezinsleven bestaan op grond van feitelijke banden tussen 2 personen, los van enige juridische band (voetnoot 159 RvV 27 augustus 2015, T. Vreemd. 2016,81).”

(DENYS, L., Handboek voor de advocaat-stagiair 2019-2020 Vreemdelingenrecht, Orde van Vlaamse Balies i.s.m. Wolters Kluwer, 2019, 1292-1293)

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven en de verwerende partij op de hoogte is van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Belgische staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijkt uit niets dat de verwerende partij de vereiste 'fair balance'-toets/evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM heeft gedaan. In de bestreden beslissing wordt hierover niet gerept. De overweging "Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017)." kan uiteraard ook niet beschouwd worden als hebbende voldaan aan het doen van de 'fair balance'-toets. De verwerende partij dient steeds te onderzoeken of haar beslissingen geen schending van een hogere rechtsnorm zoals artikel 8 EVRM met zich meebrengen. In casu laat de verwerende partij dit na.

De verwerende partij, die op de hoogte is van het gezinsleven van verzoekende partij met zijn Belgische partner van wie niet kan worden verwacht dat zij haar gezinsleven ergens anders dan België beleeft en uitbouwt, houdt dan ook ten onrechte geen rekening met dit gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de vereiste 'fair balance'-toets niet heeft gedaan en dus geen rekening houdt met het gezinsleven van verzoekende partij en zijn Belgische partner. De verwerende partij moet steeds nagaan of de rechten beschermd door artikel 8 EVRM niet in het gedrang komen. Dit onderzoek ontbreekt in casu.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet.

De verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekende partij met zijn Belgische partner, had een 'fair balance'-toets moeten doen en heeft dit niet gedaan. Dit getuigt van onzorgvuldigheid en van onredelijkheid.

De bestreden beslissing schendt dan ook niet alleen artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet maar tevens het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Doordat de bestreden beslissing geen 'fair balance'-toets inhoudt, schendt de bestreden beslissing eveneens het motiveringsbeginsel zowel formeel als materieel.

De bestreden beslissing dient dan ook in elk geval om de in het kader van het vierde onderdeel uiteengezette argumenten te worden nietig verklaard.

Samenvattend m.b.t. het vierde onderdeel:

Aangezien de verwerende partij steeds dient te onderzoeken of haar beslissingen geen schending van een hogere rechtsnorm zoals artikel 8 EVRM met zich meebrengen en dit in casu niet, alleszins niet voldoende en niet afdoende, heeft gedaan, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet en schendt de bestreden beslissing ook op dit punt artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het vierde onderdeel van het enig middel is gegrond.

Algemene conclusie:

Het enig middel is integraal gegrond."

3.2. De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen

en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Deze uitdrukkelijk of formele motiveringsplicht voorziet tevens dat de opgegeven motivering aangepast dient te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van een aanvraag gezinshereniging waarbij de verzoeker zich had beroepen op zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan (mevrouw S. E. G.) die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie. Bijgevolg zijn de artikelen 40ter, §2, *juncto* 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing. De weigeringsbeslissing wordt in de bestreden akte gegrond op de volgende motieven:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt op 17.02.2021 gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, E. G. S. (RR: xxx) op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...' Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: V de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Als bewijs van het huwelijk werd een Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat zij op 24.02.2010 aldaar (N.) zijn gehuwd.

Op 16.04.2021 echter gaf de Procureur des Konings te Limburg - afdeling Tongeren volgend negatief advies tot dit huwelijk:

"Verwijzend naar uw zending van 02.02.2021 inzake de erkenning buitenlandse huwelijksakte tussen mevr. E. G. S. en mr. M. I. deel ik u mede dat mijn ambt negatief advies verleent gezien de resultaten van het onderzoek en de bijgebrachte stukken.

- *Op 09.03.2011 gaf mijn ambt negatief advies ter zake. –*
- *Op 03.08.2010, ongerveer 6 maanden na de huwelijksvoltrekking in Marokko, had E. G. S. nog ongestoord bezoek in de gevangenis met de vader van haar twee kinderen. Het huwelijk heette eerst spontaan tot stand gekomen te zijn, dan weer werd gesteld dat de ouders alles van lang tevoren hadden gepland. M. I. herinnerde zich ook niet meer de juiste datum van zijn huwelijk. Aan dat huwelijk ging geen verloofsfeest vooraf en mevrouw was 11 jaar ouder en had twee kinderen uit een eerdere relatie (zeer ongewoon in de moslimtraditie).*
- *10 jaar na het onderzoek melden betrokkenen zich opnieuw aan.*
- *Tijdens de voorbije 10 jaar zou het koppel mekaar zo vaak als mogelijk hebben gezien. E. G. S. geeft niet aan hoe vaak, maar verklaart dat ze soms zelfs de kinderen bij familie achterliet om bij haar echtgenoot te zijn. M. I. verklaart dat ze mekaar in deze periode (van 10 jaar) 6 maal gezien hebben en dat de kinderen daarbij telkens aanwezig waren.*

Het is nog steeds onduidelijk of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen, dan wel dat de erkenning van het huwelijk in België verblijfsrechtelijk voordeel moet opleveren voor M. I. "

Gelet op het bovenstaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken eveneens het voornoemde huwelijk te erkennen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).

Bovendien, bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter en 40bis, §2, 1°. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

Uit een eenvoudige lezing van de opgegeven motieven blijkt dat de genomen weigeringsbeslissing op decisieve wijze is gegrond op de beslissing van de verweerder om het te Marokko afgesloten huwelijk van de verzoeker en mevrouw S. E. G. niet te erkennen.

De verweerder stelt vast dat de verzoeker als bewijs van het huwelijk een Marokkaanse huwelijksakte heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij op 24 februari 2010 te N. (Marokko) is gehuwd met mevrouw S. E. G. en citeert vervolgens uit een advies van de procureur des Konings te Limburg – afdeling Tongeren van 16 april 2021 om "gelet op het bovenstaande" te besluiten dat "de Dienst Vreemdelingenzaken" eveneens weigert het voornoemde huwelijk te erkennen. Na een rechtstheoretische uiteenzetting omtrent artikel 21 van het WIPR stelt de verweerder dat de rechtsgeldigheid van verzoekers huwelijk wordt betwist op basis van artikel 27 van het WIPR in combinatie met artikel 21 van het WIPR (openbare orde vereiste) en artikel 18 van het WIPR (wetsontduiking).

De erkenning van buitenlandse authentieke aktes wordt geregeld door artikel 27, §1, van het WIPR, dat voorziet in een 'de plano' erkenning (zonder enige rechterlijke tussenkomst). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Uit voormelde bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moeten de buitenlandse akten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet, als het toepasselijk recht is aangewezen, ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Met toepassing van artikel 27 van het WIPR kan zodoende elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte weigeren. Artikel 27 van het WIPR is op dit punt voldoende duidelijk en toegankelijk. Het staat niet ter betwisting dat de verweerder bevoegd is om te oordelen over verzoekers verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan (cf. artikel 40ter, §2, juncto 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de verweerder dan ook gerechtigd om bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging al dan niet toe te kennen, de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens

het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

De Raad merkt op dat artikel 27 van het WIPR de geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke rechtbank. De Raad spreekt zich *in casu* dan ook niet uit over de wettigheid van de beslissing van “*de Dienst Vreemdelingenzaken*” tot weigering van erkenning van de door de verzoeker voorgelegde buitenlandse huwelijksakte op zich, noch over de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311). De Raad vermag hierbij te beoordelen of de verweerder *in casu* afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 27 WIPR en of de motivering aldus een beslissing tot weigering van verblijf kan schragen.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoeker aan dat de toepassing van artikel 18 *juncto* artikel 27 van het WIPR niet afdoende werd gemotiveerd.

Artikel 18 van het WIPR, waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, “*De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht*” in T.Vreemd., 2008-0, p. 36 ev.). Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de vreemdelingenwetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

Zoals de verzoeker terecht stelt, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet of de verweerder heeft onderzocht welk recht *in casu* van toepassing is – het Marokkaanse recht of het Belgische recht – laat staan dat hij heeft onderzocht of de huwelijksakte conform het toepasselijke recht, zowel naar grond- als vormvoorwaarden, als rechtsgeldig dient te worden beschouwd. Het toepasselijke recht identificeren is nochtans de vereiste eerste stap alvorens uit te maken of er sprake is van wetsontduiking. Ook voor wetsontduiking zelf ontbreekt elke concrete motivering. Dit houdt immers in dat moet worden nagegaan of er kunstgrepen aan te pas kwamen om te komen tot dit geïdentificeerd toepasselijk buitenlands recht om zo te kunnen ontsnappen aan de toepassing van een minder voordelige andere normaliter toepasselijke (buitenlandse of Belgische) regel. Deze situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen indien een persoon om te ontsnappen aan de toepassing van zijn nationaal recht op grond waarvan een huwelijk niet kan worden gesloten, naar een Staat zou gaan waarin het recht van de plaats van de huwelijksluiting wordt toegepast, in de veronderstelling dat dit recht voordeliger is (*cf.* Circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeel statuut).

De Raad stelt dan ook samen met de verzoeker vast dat in de bestreden akte niet wordt verduidelijkt waarom er sprake is van wetsontduiking zoals hoger besproken, zodat geen afdoende motivering voorligt om de Marokkaanse huwelijksakte niet te erkennen overeenkomstig artikel 27 *juncto* artikel 18 van het WIPR die de genomen weigeringsbeslissing kan schragen. Op dit punt heeft de verweerder geen repliek gevoerd. Uit het verweer in de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder meent dat de bestreden weigeringsbeslissing afdoende wordt geschraagd door de toepassing van artikel 21 *juncto* artikel 27 van het WIPR.

In het tweede middelonderdeel betoogt de verzoekster dat evenmin afdoende wordt gemotiveerd omtrent de toepassing van artikel 21 *juncto* artikel 27 van het WIPR. De verzoeker erkent dat de verweerder bevoegd is om de huwelijksakte niet te erkennen en dat hij zich hierbij kan baseren op een advies van de procureur des Konings, doch hij benadrukt dat de loutere verwijzing naar en citering van

het advies van de procureur des Konings van 16 april 2021 *in casu* geen afdoende motivering vormt om de beslissing tot niet-erkenning van de huwelijksakte op grond van artikel 21 *juncto* artikel 27 van het WIPR te dragen. De verzoeker benadrukt hierbij dat de procureur des Konings zelf geen duidelijke conclusie heeft getrokken waar hij enkel besluit dat *“het nog steeds niet duidelijk (is) of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen”*.

De Raad herhaalt dat de verweerder het advies van de procureur des Konings in de bestreden akte heeft overgenomen en geciteerd, waarna wordt beslist dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken”* eveneens weigert om het Marokkaanse huwelijk te erkennen. De verweerder heeft aldus de motieven van het advies van de procureur des Konings tot de zijne gemaakt en zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht aanstipt, staat het hem vrij om zich bij het advies van de procureur des Konings aan te sluiten. De loutere herneming van de motieven van het bedoelde advies maakt echter slechts een afdoende motivering uit indien de in dit advies opgenomen redenen op zich reeds afdoende zijn om de beslissing tot weigering van de erkenning van het huwelijk (of althans de buitenlandse huwelijksakte) te dragen en dit in het licht van de bij deze beslissing toegepaste artikel 21 *juncto* artikel 27 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten *“kennelijk”* niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar *“enkel”* op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de echtlieden kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497). Deze idee wordt ook in de bestreden akte tot uiting gebracht, waar de verweerder het volgende stelt: *“In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).”*

In het advies van de procureur des Konings, dat door de verweerder wordt bijgetreden, wordt evenwel enkel besloten dat *“nog steeds onduidelijk (is) of betrokkenen een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen, dan wel dat de erkenning van het huwelijk in België verblijfsrechtelijk voordeel moet opleveren voor M. I.”* De procureur des Konings heeft in zijn advies dan ook geen uitsluitend geboden omtrent de vraag of het te Marokko afgesloten huwelijk, gelet op de in dit advies opgenomen vaststellingen, in hoofde van minstens één van de partners *“enkel”* is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één der echtgenoten en lijkt, zoals de verzoeker terecht stelt, zelf niet zeker te zijn welke conclusie hij uit zijn vaststellingen moet trekken. De loutere verwijzing naar het advies van de procureur des Konings maakt in dit geval dan ook geen afdoende motivering uit om met

toepassing van artikel 21 *juncto* artikel 27 van het WIPR te weigeren om de bij de aanvraag voorgelegde huwelijksakte niet te erkennen.

Bijgevolg kunnen de motieven omtrent de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte in het licht van de artikelen 27, 18 en 21 van het WIPR niet volstaan om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te dragen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder gaat eraan voorbij dat het advies van de procureur des Konings van 16 april 2021 zelf niet eenduidig is. Het gegeven dat in uit de motieven van de bestreden beslissing wel duidelijk blijkt op basis van welke rechtsgronden het huwelijk niet erkend wordt, impliceert nog niet dat de opgegeven motieven ook in feite pertinent en draagkrachtig zijn. Bovendien moet samen met de verzoeker worden opgemerkt dat de niet-erkenning van het huwelijk verstekkende gevolgen heeft aangezien de verzoeker op deze grond wordt uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 40ter, §2, *juncto* 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de verplichting om te voorzien in pertinente en draagkrachtige motieven *in casu* des te stringenter worden opgevat. De rechtspraak waar de verweerder naar verwijst, is, bij gebrek aan precedentenwerking, niet dienstig. Bovendien kan de verzoeker ook worden gevolgd waar hij dupliceert dat in 's Raads arrest nr. 259 396 van 16 augustus 2021 enkel wordt gesteld dat er geen bijkomende, eigen, motieven nodig zijn om tot de weigering van de erkenning van het huwelijk te besluiten wanneer de verweerder reeds op basis van het onderzoek van de procureur des Konings genoeg elementen heeft om zijn beslissing naar recht en reden te onderbouwen. Dit laatste blijkt *in casu* niet aangezien de procureur des Konings zelf geen uitsluitel heeft gegeven over de kwestie of de verzoeker en mevrouw S. E. G. *“een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen, dan wel dat de erkenning van het huwelijk in België verblijfsrechtelijk voordeel moet opleveren voor (de verzoeker)”*.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige grieven is niet nodig.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE